

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาวะของนักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่มีบทบาททางเพศต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาวะของนักศึกษาชายในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักศึกษาชายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล แตกต่างกัน
2. นักศึกษาชายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม มีปัญหาสุขภาวะ ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ขั้นตอนในการวิจัย มี 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาวะของนักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน
2. การให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาวะของนักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาวะ แบ่งเป็น

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาวะ เป็นนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ 40 แห่ง จำนวน 45,050 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาวะ เป็นนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ 11 แห่ง จำนวน 1,230 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์ และ พฤติกรรมเพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาวะ แบ่งเป็น

2.1 ประชากรที่ใช้ในการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม เพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาวะ เป็นนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 1,263 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม เพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาวะ เป็นนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จำนวน 8 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง จากนักศึกษาชายที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ (Androgyny) ที่มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} > 3.66$) และ/หรือมีปัญหาสุขภาวะ อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} > 1.90$) และสมัครใจเข้ารับการให้คำปรึกษากลุ่ม

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาวะของ นักศึกษาชาย

1.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ บทบาททางเพศ แบ่งเป็น

- 1) ความเป็นชายสูง (Masculine)
- 2) ความเป็นหญิงสูง (Feminine)
- 3) ความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ (Androgyny)
- 4) ความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ (Undifferentiated)

1.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ความขัดแย้งในบทบาททางเพศ
- 2) ปัญหาสุขภาวะ

2. ตัวแปรที่ใช้ในการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม เพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาวะของนักศึกษาชาย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 1) ความขัดแย้งในบทบาททางเพศ
- 2) ปัญหาสุขภาพ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. การสร้างแบบวัดบทบาททางเพศ

1.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบวัดบทบาททางเพศจากต่างประเทศ ที่นิยมใช้ในงานวิจัย เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดที่เหมาะสมสำหรับคนไทย ได้แก่ Bem's Sex Role Inventory : BSRI (Bem, 1974)

1.2 ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับบทบาททางเพศของไทย ได้แก่ นิตยกุล อรรถนุพรรณ (2530) ฉันทิกา ทิมากร (2534) และธิดารัตน์ ธรรมเกษร (2543)

1.3 สร้างแบบสำรวจข้อมูลเบื้องต้นเพื่อการวิจัย เพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับ ลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงตามความคาดหวังของคนไทย

1.4 นำแบบสอบถามที่สร้างไปสอบถามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

1.5 วิเคราะห์ลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงของแบบ (Bem, 1974) นิตยกุล อรรถนุภาพ (2530) ฉันทิกา ทิมากร (2534) ธิดารัตน์ ธรรมเกษร (2543) และจากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้น

1.6 คัดเลือกลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงที่สอดคล้องกันตามเกณฑ์ที่กำหนด

1.7 สังเคราะห์ลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงที่สอดคล้องกันตามเกณฑ์ดังกล่าวมาสร้างแบบวัดบทบาททางเพศความเป็นชายและความเป็นหญิง โดยตัดลักษณะทางลบออกเพราะเป็นลักษณะที่คาดหวังของสังคม และตัดลักษณะที่มีความถี่น้อย หรือได้พิจารณาแล้วว่าไม่ถูกต้องตามเกณฑ์

1.8 นำลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิง มาสร้างแบบวัดบทบาททางเพศ จำนวน 45 ข้อ เป็นแบบวัดความเป็นชาย 25 ข้อ แบบวัดความเป็นหญิง 20 ข้อ

1.9 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำกรอบความคิดและข้อคำถาม ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบการใช้ภาษาและความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามที่กำหนดไว้

1.10 นำคะแนนของผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 7 ท่าน มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้เกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.50 ขึ้นไป คัดเลือกข้อที่เป็นไปตามเกณฑ์ จำนวน 40 ข้อ

1.11 นำแบบวัดบทบาททางเพศมาสร้างเป็นแบบวัดบทบาททางเพศ แบบมาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 อันดับ คือ จริงน้อยที่สุด จริงน้อย จริงปานกลาง จริงมาก และ จริงมากที่สุด จำนวน 40 ข้อ ข้อที่ วัดลักษณะความเป็นชาย 20 ข้อ ข้อที่ วัดลักษณะความเป็นหญิง 20 ข้อ

1.12 นำแบบวัดบทบาททางเพศที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 40 ข้อ ไปใช้กับนักศึกษาชายมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ชั้นปีที่ 1 (ที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง) จำนวน 100 คน นำข้อมูลมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดบทบาททางเพศ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาคด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ มีค่าเท่ากับ .8920 โดยมีค่าความเชื่อมั่นข้อคือ คือลักษณะความเป็นชาย 20 ข้อ เท่ากับ .8530 ค่าความเชื่อมั่นข้อคือ คือ ลักษณะความเป็นหญิง เท่ากับ .8365

2. การสร้างแบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ

2.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งในบทบาททางเพศในต่างประเทศ เพื่อทราบนิยามและองค์ประกอบของความขัดแย้งในบทบาททางเพศ (O'Neil, 1986) และดำเนินการติดต่อกับโอนีล เพื่อขอทราบแนวคิดในการสร้างเครื่องมือ

2.2 ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างแบบวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538; ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538)

2.3 นำข้อมูลที่ได้จาก 2.1 และ 2.2 มาสร้างข้อคำถามเกี่ยวกับความขัดแย้งในบทบาททางเพศ ตามกรอบความคิดของโอนีล (O'Neil, 1986) และได้เพิ่มข้อคำถามตามแนวคิดและนิยามศัพท์เฉพาะทั้ง 4 องค์ประกอบ รวม 61 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของออสกู๊ด (Osgood) ทุกข้อเป็นข้อความทางลบ มี 6 อันดับ จากอันดับ 1 คือ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง... จนถึงอันดับ 6 คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2.4 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยนำกรอบความคิดและข้อคำถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 ท่าน นำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 7 ท่าน มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้เกณฑ์ค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.50 ขึ้นไป คัดเลือกข้อคำถามที่เป็นไปตามเกณฑ์ จำนวน 50 ข้อ

2.5 นำแบบวัดมาปรับปรุงแก้ไข และสร้างเป็นแบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ จำนวน 50 ข้อ ตามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 6 อันดับ จาก 1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งจนถึง 6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยผู้ตอบจะต้องเขียนตัวเลขอันดับที่เลือกไว้หน้าข้อความแต่ละข้อ

2.6 นำแบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 50 ข้อ ไปใช้กับนักศึกษาชายมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามชั้นปีที่ 1 (ที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง) จำนวน 100 คน นำข้อมูลมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของ ครอนบาคด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ มีค่าเท่ากับ .9258 โดยมีค่าความเชื่อมั่นรายด้านอยู่ระหว่าง .7969 - .8617 (ด้านที่ 1-4 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .8617, .7969, .8193 และ .8218 ตามลำดับ)

3. การสร้างแบบวัดปัญหาสุขภาวะ

3.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสุขภาวะ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อทราบนิยามและองค์ประกอบของปัญหาสุขภาวะ (ประเวศ วะสี. 2550)

3.2 ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างแบบวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538; ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538)

3.3 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 มาสร้างข้อคำถามเกี่ยวกับปัญหาสุขภาวะ ตามนิยามศัพท์เฉพาะทั้ง 3 องค์ประกอบ จำนวน 40 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ตที่มี 4 อันดับ คือ ไม่เลย เล็กน้อย มาก และ มากที่สุด

3.4 ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยนำกรอบความคิดและข้อคำถามย่อยๆ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 7 ท่าน นำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 7 ท่าน มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง โดยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ย 0.50 ขึ้นไป คัดเลือกข้อที่เป็นไปตามเกณฑ์ จำนวน 30 ข้อ

3.5 นำแบบวัดมาปรับปรุงแก้ไขและสร้างเป็นแบบวัดปัญหาสุขภาวะ จำนวน 30 ข้อ

3.6 นำแบบวัดปัญหาสุขภาวะที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 30 ข้อ ไปใช้กับนักศึกษาชายมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ชั้นปีที่ 1 (ที่ไม่ใช่เป็นกลุ่มตัวอย่าง) จำนวน 100 คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์ เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดปัญหาสุขภาวะ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดปัญหาสุขภาวะทั้งฉบับ .8755 ค่าความเชื่อมั่นรายด้านอยู่ระหว่าง .7721 - .8063 (ด้านที่ 1 - 3 เท่ากับ .7721, .7948 และ .8063 ตามลำดับ)

4. การสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม

4.1 ศึกษาเอกสารตำรา งานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ เกี่ยวกับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม ของอัลเบิร์ต เอลลิส (Albert Ellis)

4.2 เขียนตารางสรุปรายละเอียดของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม โดยยึดหลักการสำคัญของการให้คำปรึกษาที่เน้นทฤษฎี A-B-C และใช้ขั้นตอนการให้คำปรึกษาแบบ A-B-C-D-E-F เพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ 4 ด้าน และปัญหาสุขภาวะ 3 ด้าน จำนวน 10 สัปดาห์ ละ 1 ครั้งๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

4.3 นำตารางสรุปโปรแกรมทั้ง 10 ครั้งมาเขียนรายละเอียดตามหัวข้อต่างๆ ได้แก่ เรื่อง วัตถุประสงค์ เวลาที่ใช้ สื่อ/อุปกรณ์ วิธีดำเนินการ (ขั้นเริ่มต้น ขั้นดำเนินการ ขั้นยุติ) และภาคผนวก ประกอบด้วยเอกสารประกอบการให้คำปรึกษา เทคนิคอย่างละเอียดและแบบฝึกหัด

4.4 นำรายละเอียดของโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์ และพฤติกรรม และนำไปทดลองใช้นำร่องกับนักศึกษาชาย จำนวน 4 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา วัตถุประสงค์ เทคนิค และขั้นตอนการให้คำปรึกษา และปรับปรุงแก้ไขโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรมก่อนนำไปใช้ในการทดลองต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นการศึกษาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาวะ ของนักศึกษาชายที่มีบทบาททางเพศต่างกัน

1.1 ดำเนินการจัดส่งแบบวัดเพื่อการวิจัย 3 ชุด คือ 1) แบบวัดบทบาททางเพศ 2) แบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และ 3) แบบวัดปัญหาสุขภาวะ จำนวน 1,230 ชุด ไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยราชภัฏ 11 แห่ง ตามสัดส่วนจำนวนนักศึกษาชาย โดยได้ประสานการเก็บข้อมูลกับบุคลากร ในแต่ละมหาวิทยาลัยด้วยตนเอง สำหรับมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

1.2 คัดเลือกแบบวัดเพื่อการวิจัยที่สมบูรณ์ใช้ได้จริง จำนวน 1,056 ชุด มาวิเคราะห์ข้อมูล หาค่า 1) ความถี่และร้อยละของจำนวนกลุ่มตัวอย่างของแต่ละมหาวิทยาลัย จำแนกตามบทบาททางเพศ 2) ความถี่และร้อยละของระดับความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาวะ

ของนักศึกษาชาย จำแนกตามบทบาททางเพศ และ 3) ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ของความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาพะ โดยรวมและรายด้าน

2. ขั้นตอนการให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาพะ

2.1 นำผลการวิเคราะห์ข้อมูล ที่เป็นไปตามเกณฑ์ คือ เป็นกลุ่มตัวอย่างที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ (Androgyny) มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ โดยรวม (GRC) อยู่ในระดับสูง และ/หรือมีปัญหาสุขภาพะ โดยรวม (WBP) อยู่ในระดับสูง และสมัครใจเข้าร่วมการให้คำปรึกษากลุ่ม จำนวน 19 คน

2.2 ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายและความเป็นหญิงสูงทั้งคู่ จำนวน 19 คน ด้วยการคัดเลือกแบบเจาะจง จำนวน 8 คน แล้วดำเนินการติดต่อกับกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล พร้อมทั้งชี้แจงกำหนดการ สถานที่ และสิทธิประโยชน์ที่จะได้รับจากการเข้ากลุ่มจนได้กลุ่มตัวอย่างที่สมัครใจจริงๆครบตามจำนวน

2.3 เน้นการทดลองใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม จำนวน 10 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง (จำนวนชั่วโมงยืดหยุ่นตามลักษณะของปัญหา แต่ไม่เกินครั้งละ 3 ชั่วโมง)

2.4 หลังการทดลองสิ้นสุดแล้ว 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองทำแบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศและแบบวัดปัญหาสุขภาพะ เพื่อเก็บเป็นคะแนนหลังการทดลอง

2.5 หลังการทดลอง 4 สัปดาห์ ผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองทำแบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพะอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นคะแนนในระยะติดตามผล

2.6 วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพะในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลและอภิปรายผล

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ดังนี้

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบวัดบทบาททางเพศ แบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และแบบวัดปัญหาสุขภาพะ
2. วิเคราะห์ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดบทบาททางเพศ แบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และแบบวัดปัญหาสุขภาพะ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 7 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามที่ได้กำหนดไว้ (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2545 : 179)

3. วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นโดยรวมและรายด้านของแบบวัดทั้ง 3 ชุด โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ของكرونบาค (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538 : 125-126)
4. วิเคราะห์ความถี่และร้อยละของจำนวนของนักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำแนกตามบทบาททางเพศ ($n = 1,056$)
5. วิเคราะห์ความถี่และร้อยละของระดับความขัดแย้งในบทบาททางเพศ โดยรวมและรายด้าน ของนักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำแนกตามบทบาททางเพศ ($n = 1,056$)
6. วิเคราะห์ความถี่และร้อยละของระดับปัญหาสุขภาพะโดยรวมและรายด้าน ของนักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ จำแนกตามบทบาททางเพศ ($n = 1,056$)
7. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพะโดยรวมและรายด้าน ของนักศึกษาชายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล ($n = 8$)
8. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ของความขัดแย้งในบทบาททางเพศ โดยรวม ของนักศึกษาชายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล และเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการ Scheffe ($n = 8$)
9. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ของปัญหาสุขภาพะโดยรวม ของนักศึกษาชายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล และเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการ Scheffe ($n = 8$)

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีบทบาททางเพศความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ (Androgyny) มีมากที่สุด (ร้อยละ 36.4) รองลงมา คือ บทบาททางเพศความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ (Undifferentiated) (ร้อยละ 31.0) บทบาททางเพศความเป็นชายสูง (Masculine) (ร้อยละ 18.1) และบทบาททางเพศความเป็นหญิงสูง (Feminine) (ร้อยละ 14.5) ตามลำดับ
 2. นักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด (ร้อยละ 48.8) รองลงมา อยู่ในระดับต่ำ (ร้อยละ 25.7) และอยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 25.5) ตามลำดับ
- เมื่อพิจารณาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ โดยรวม ในระดับสูง พบว่า นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีมากที่สุด (ร้อยละ 12.4) รองลงมา คือ นักศึกษาชายที่มีความเป็น

ชายและหญิงด่ำทั้งคู่ (ร้อยละ 5.3) นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง (ร้อยละ 4.5) และนักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง (ร้อยละ 3.1) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ รายด้าน ในระดับสูง พบว่า 1) ด้านสำเร็จ **อำนาจ แข่งขัน** นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีมากที่สุด (ร้อยละ 13.4) รองลงมา เป็นนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง (ร้อยละ 5.4) นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงด่ำทั้งคู่ (ร้อยละ 5.1) และนักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง (ร้อยละ 2.5) ตามลำดับ 2) ด้านการเก็บก **ความรู้สึก** นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีมากที่สุด (ร้อยละ 11.1) รองลงมา เป็น นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงด่ำทั้งคู่ (ร้อยละ 6.0) นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง (ร้อยละ 4.4) และนักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง (ร้อยละ 4.2) ตามลำดับ 3) ด้านการเก็บก **พฤติกรรมทางเพศ** นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีมากที่สุด (ร้อยละ 11.7) รองลงมา เป็นนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงด่ำทั้งคู่ (ร้อยละ 7.2) นักศึกษาชายที่มีความ เป็นชายสูง (ร้อยละ 4.5) และนักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง (ร้อยละ 3.7) ตามลำดับ และ 4) **ด้านความขัดแย้งระหว่างการเรียนรู้กับความสัมพันธ์ในครอบครัว** นักศึกษาชายที่มีความเป็นชาย และหญิงสูงทั้งคู่ มีมากที่สุด (ร้อยละ 12.4) รองลงมา เป็นนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิง ด่ำทั้งคู่ (ร้อยละ 5.9) นักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง (ร้อยละ 3.5) และนักศึกษาชายที่มีความ เป็นชายสูง (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ

3. นักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ มีปัญหาสุขภาพ โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มากที่สุด (ร้อยละ 50.1) รองลงมา อยู่ในระดับสูง (ร้อยละ 25.2) และอยู่ในระดับต่ำ (ร้อยละ 24.7) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาปัญหาสุขภาพ โดยรวม ในระดับสูง พบว่า นักศึกษาชายที่มีความเป็นชาย และหญิงสูงทั้งคู่ มีมากที่สุด (ร้อยละ 10.2) รองลงมา คือ นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิง ด่ำทั้งคู่ (ร้อยละ 7.2) นักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง (ร้อยละ 4.5) และนักศึกษาชายที่มีความ เป็นชายสูง (ร้อยละ 3.3) ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาปัญหาสุขภาพ รายด้าน ในระดับสูง พบว่า 1) ด้านร่างกาย นักศึกษาชายที่มี ความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีมากที่สุด (ร้อยละ 11.6) รองลงมา เป็นนักศึกษาชายที่มีความเป็น ชายและหญิงด่ำทั้งคู่ (ร้อยละ 8.5) นักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง (ร้อยละ 5.2) และ นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง (ร้อยละ 4.5) ตามลำดับ 2) ด้านจิตใจ นักศึกษาชายที่มีความเป็น ชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีมากที่สุด (ร้อยละ 12.8) รองลงมา เป็นนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและ หญิงด่ำทั้งคู่ (ร้อยละ 9.0) นักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง (ร้อยละ 5.1) และนักศึกษาชายที่มี ความเป็นชายสูง (ร้อยละ 3.2) ตามลำดับ และ 3) ด้านสังคม นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิง

สูงทั้งคู่ และนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ มีมากที่สุด (ร้อยละ 10.4 และ ร้อยละ 10.4 เท่ากัน) รองลงมาเป็น นักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง (ร้อยละ 4.5) และนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง (ร้อยละ 4.3) ตามลำดับ

3. นักศึกษาชายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ โดยรวม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ($F = 10.040^{**}$, $p = .001$) ผลการเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ในระยะก่อนทดลองกับระยะหลังทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และในระยะก่อนทดลองกับระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในระยะหลังทดลองกับระยะติดตามผล ไม่แตกต่างกัน

4. นักศึกษาชายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม มีปัญหาสุขภาวะ โดยรวม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ($F = 6.955^{**}$, $p = .005$) ผลการเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า ในระยะก่อนทดลองกับระยะหลังทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และในระยะก่อนทดลองกับระยะติดตามผล มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ส่วนในระยะหลังทดลองกับระยะติดตามผล ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยขออภิปรายผลการวิจัยในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. จากผลการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,056 คน พบว่า เป็นนักศึกษาชายที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีมากที่สุด จำนวน 385 คน (ร้อยละ 36.4) รองลงมาเป็นนักศึกษาชายที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ จำนวน 327 คน (ร้อยละ 31.0) เป็นนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง จำนวน 191 คน และเป็นนักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง จำนวน 153 คน (ร้อยละ 14.5) ตามลำดับ ผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏส่วนใหญ่ มีบทบาททางเพศความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ หรือเรียกว่าแอนโดรจีเนีย (Androgyny) สอดคล้องกับเบม (Bem, 1981 อ้างใน ธีรรัตน์ ธรรมเกษร. 2543 : 6) ที่กล่าวไว้ว่าในบุคคลหนึ่งคนไม่ได้ประกอบไปด้วยลักษณะของบทบาททางเพศแบบใดแบบหนึ่งเพียงอย่างเดียว

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏส่วนใหญ่ มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาวะ อยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ คอร์โนเยอร์และมาฮาสิก (Courmoyer & Mahalik, 1995 :11-19) ที่พบว่า กลุ่มชายวัยกลางคนและ

วัยนักศึกษา มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศระดับปานกลาง ไม่เคยมีอาการซึมเศร้า มีความทุกข์ใจระดับปานกลาง และพบว่า ความขัดแย้งในบทบาททางเพศของวัยนักศึกษาชายมีความสัมพันธ์กับสุขภาพจิต และมีความขัดแย้งในบทบาททางเพศสูงกว่ากลุ่มชายวัยกลางคน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กู๊ด และคณะ (Good et al., 1996 : 44-49) ที่พบว่า ความทุกข์ใจของผู้รับบริการในศูนย์ให้คำปรึกษานักศึกษาชายของมหาวิทยาลัย อยู่ในระดับปานกลางถึงระดับสูง ความทุกข์ทางใจมีความสัมพันธ์กับความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และความขัดแย้งในบทบาททางเพศ สามารถทำนายถึงความทุกข์ใจในด้านการบิดเบือน อารมณ์ทางจิต และอาการย้ำคิดอีกด้วย

3. จากผลการวิจัยที่พบว่านักศึกษาชายที่มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ โดยรวมในระดับสูง มีมากที่สุด คือ นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ หรือเรียกว่าแอนโดรจีนี (Androgyny) รองลงมาคือนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ (Undifferentiated) นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง (Masculine) และนักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง (Feminine) ตามลำดับ

นอกจากนี้ ยังพบว่านักศึกษาชายที่มีปัญหาสุขภาพะ โดยรวมในระดับสูง มีมากที่สุด คือ นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ รองลงมาคือนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ นักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง และนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง ตามลำดับ

นั่นก็คือ นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพะ โดยรวมในระดับสูง มีมากที่สุด รองลงมา คือนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ และพบว่า นักศึกษาชายที่มีเป็นหญิงสูง มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ น้อยที่สุด ส่วนนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง มีปัญหาสุขภาพะ น้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาความขัดแย้งในบทบาททางเพศ รายด้าน ในระดับสูง พบว่า นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านสำเร็จ อำนาจ และแข่งขัน ด้านการเก็บกดความรู้สึก ด้านการเก็บกดพฤติกรรมทางเพศ และด้านความขัดแย้งระหว่างการเรียนกับความสัมพันธ์ในครอบครัว มากที่สุด รองลงมาคือนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ ยกเว้นในด้านสำเร็จ อำนาจและแข่งขันเท่านั้น ที่รองลงมาคือนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง

เมื่อพิจารณาปัญหาสุขภาพะ รายด้าน ในระดับสูง พบว่า นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีปัญหาทางสุขภาพะทั้ง 2 ด้าน คือ ด้านร่างกาย และด้านจิตใจ มากที่สุด รองลงมาคือนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ ส่วนด้านสังคม พบว่า นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ และนักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงต่ำทั้งคู่ มีมากที่สุดเท่ากัน

นั่นก็คือ นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและความเป็นหญิงสูงทั้งคู่ มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาวะ โดยรวม มากกว่านักศึกษาชายที่มีบทบาททางเพศแบบอื่นๆ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศทุกด้าน และปัญหาสุขภาวะด้านร่างกายและจิตใจ มีมากกว่านักศึกษาชายที่มีบทบาททางเพศอื่น ๆ ส่วนปัญหาสุขภาวะด้านสังคม ทั้งนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ และนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ มีมากที่สุดเท่าๆกัน

เนื่องจากการวิจัยเกี่ยวกับความขัดแย้งในบทบาททางเพศของประเทศไทย ยังไม่มีผู้ใดได้ทำการศึกษาไว้ แต่อาจจะเทียบเคียงได้กับการปรับตัวของวัยรุ่นไทยที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกันของฉันทิกา ทิมากร (2534 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า เด็กวัยรุ่นที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน มีความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อนต่างกัน และพบว่า เด็กวัยรุ่นเพศชายที่มีลักษณะความเป็นชายสูงอย่างเดียว (Masculine) มีความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อน สูงกว่าเด็กวัยรุ่นเพศชายที่มีลักษณะความเป็นชายและลักษณะความเป็นหญิงสูงทั้งคู่ (Androgyny) เด็กวัยรุ่นเพศชายที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูง (Feminine) และเด็กวัยรุ่นเพศชายที่มีความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ (Undifferentiated) ตามลำดับ และยังพบว่าเด็กวัยรุ่นเพศชายที่มีความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ มีความสามารถในการปรับตัวกับเพื่อนต่ำสุด ซึ่งแตกต่างจากผลการวิจัยในครั้งนี้ ที่พบว่า นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ (Androgyny) มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ ในระดับสูงมากกว่า นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงต่ำทั้งคู่ นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูงและนักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง ตามลำดับ

ผลการวิจัยครั้งนี้ อาจไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยในต่างประเทศ ที่พบว่า คนที่มีความเป็นชายและหญิงสูง หรือแอนโดรจีนิ จะมีอิสระในการกระทำพฤติกรรม ทำให้สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้ดีกว่า (Cook. 1985 : 25) และไม่สอดคล้องกับเบม; แคปแลน, ซิดนี และเฮลบริน (Bem. 1974; Kaplan & Sedney. 1980; อ้างใน ฉันทิกา ทิมากร. 2534 : 10-11) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนิ จะสามารถปรับตัวในสังคมปัจจุบันได้ดีกว่าและประสบความสำเร็จในการใช้ชีวิตในโลกมากกว่า นอกจากนี้ แคปแลน และ ซิดนี (Kaplan & Sedney. 1980; อ้างใน ฉันทิกา ทิมากร. 2534 : 11) ยังพบอีกว่า บุคคลที่มีสุขภาพจิตดีส่วนใหญ่ มีบทบาททางเพศแบบแอนโดรจีนิ

การที่ผลงานวิจัยในประเทศไทยไม่สอดคล้องกับผลงานวิจัยในต่างประเทศนั้น อาจเป็นเพราะวัฒนธรรมไทยแตกต่างจากวัฒนธรรมตะวันตก การยอมรับในเรื่องบทบาททางเพศ จึงแตกต่างกัน สอดคล้องกับคิม โอนีล และโอเวน (Kim, O'Neil & Owen. 1996 : 95-104) ที่กล่าวว่า วัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับความขัดแย้งในบทบาททางเพศ 2 ด้าน คือ ด้านสำเร็จ อำนาจ แข่งขัน

และด้านการเก็บกคความรู้สึก และสอคคล้องกับ โอนีล (O'Neil. 1990 : 25) ที่กล่าวว่า กระบวนการถ่ายทอดบทาทางเพศของสังคมแบบดั่งเดิม ทำให้เกิดความขัดแย้งและนำไปสู่ความกลัวที่จะแสดงลักษณะความเป็นหญิงออกมา นอกจากนี้ ยังสอคคล้องกับ สติลสัน, โอนีล และโอเวน (Stillson., O'Neil & Owen. 1991 : 458-464) ที่พบว่า ความขัดแย้งในบทาทางเพศยังคงมีอยู่เมื่อบทาทางเพศในสังคมยังถูกจำกัด ถูกลดคุณค่า มีความรุนแรงต่อตนเองและคนอื่น

วัฒนธรรมไทยยังยึดมั่นในบทาทางเพศที่ตรงตามเพศมากกว่า นั่นคือ ผู้ชายจะต้องมีบทาทางเพศความเป็นชายสูง และผู้หญิงจะต้องมีบทาทางเพศความเป็นหญิงสูง ดังจะเห็นได้จากผลการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นของผู้วิจัย เกี่ยวกับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ชายไทยและผู้หญิงไทยที่พบว่า สังคมไทยยังคาดหวังให้เพศชายต้องแสดงบทาทางเพศความเป็นชาย เช่น มีอำนาจ เข้มแข็ง กล้าคิด กล้าทำ กล้าตัดสินใจ ฯลฯ และเพศหญิงต้องแสดงบทาทางเพศความเป็นหญิง เช่น สุภาพ อ่อนโยน พึ่งพาผู้อื่น ฯลฯ ซึ่งสอคคล้อง รัชนี นพเกตุ (2545 : 75) ที่กล่าวว่า บทาทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไป แต่ความคาดหวังลักษณะตายตัวทางเพศก็ยังคงมีอยู่ และสอคคล้องกับ ทศพร มณีศรีขำ (2545 : 75) ที่ว่า พ่อแม่หลายคนจะคอยเฝ้าติดตามและระวังระไวในการเป็นอยู่ในการแสดงออกของลูก หากมีพฤติกรรมใดที่เห็นว่า จะส่อแววไปในทางที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคมก็就会有ความวิตกกังวล ไม่สบายใจ และหาทางที่จะจัดการเพื่อให้เป็นไปตามแนวทางที่สังคมกำหนดและสร้างขึ้นมากำกับ ควบคุม บังคับ

ด้วยเหตุนี้ จึงอาจทำให้นักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่หรือแบบแอนโดรจีนี มีความขัดแย้งในบทาทางเพศ ทั้งโดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับสูงมากกว่านักศึกษาชายที่มีบทาทางเพศแบบอื่นๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาชายเหล่านี้จะมีทั้งลักษณะของความเป็นชาย (Masculine) และลักษณะความเป็นหญิง (Feminine) ตามที่สังคมคาดหวังอยู่ในตนเองในระดับสูงทั้งคู่ จึงทำให้เกิดความขัดแย้งในใจเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมออกมาว่าเมื่อใดหรือสถานการณ์ใดจะแสดงความเป็นชายออกมา และเมื่อใดหรือสถานการณ์ใดจึงจะแสดงความเป็นหญิงออกมา ทำให้เกิดความขัดแย้งในบทาทางเพศ สอคคล้องกับ ธารินี มิ่งวงศ์ (2532 : 128) ที่พบว่า วัยรุ่นชายที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมกับเพศ ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะเศรษฐกิจระดับใดก็ตาม ต่างก็เกิดความเครียด ความขัดแย้งในจิตใจ สับสนในบทาทางที่แสดงออกไป ทั้งนี้เพราะบิดามารดาไม่เข้าใจในพฤติกรรม อาจว่ากล่าวตักเตือนให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทำให้วัยรุ่นชายเกิดความขัดแย้งในบทาทางเพศ สอคคล้องกับ โอนีล (O'Neil. 1981 : 206) ที่ว่า ผู้ชายที่มีความเป็นชายสูงก็กลัวการแสดงนิสัยแบบผู้หญิง เช่น ความอ่อนแอ การพึ่งพาผู้อื่น ความอ่อนน้อมถ่อมตน เพราะจะทำให้ตนเองด้อยคุณค่าลง และอาจทำให้ได้รับการดูถูกจากสังคม ทำให้เกิดความขัดแย้งในบทาทางเพศ สอคคล้องกับที่ กู๊ด และคณะ (Good, et al., 1996

: 45 citing O'Neil. 1981) ที่ว่า ผู้ชายที่แสดงพฤติกรรมแตกต่างไปจากบรรทัดฐานของความเป็นชาย เช่น ผู้ชายที่ไม่สามารถแสดงออกทางอารมณ์ อาจเสี่ยงต่อการมีปัญหาทางด้านสุขภาพ ส่วนผู้ชายที่แสดงออกทางอารมณ์ อาจถูกหาว่ามีลักษณะความเป็นหญิง ด้วยเหตุนี้ ความขัดแย้งในบทบาททางเพศความเป็นชาย จึงอาจเป็นสาเหตุให้ผู้ชายเกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อตนเอง หรือมีสัมพันธภาพทางลบกับผู้อื่นได้

ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาชายที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่หรือแอนโดรจีนีจึงมีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ โดยรวมและรายด้าน ในระดับสูง มากกว่านักศึกษาชายที่มีบทบาททางเพศแบบอื่นๆ ได้ เพราะเมื่อแสดงความเป็นชาย ตามมาตรฐานสังคมแล้วได้รับการยอมรับ แต่เมื่อต้องการที่จะแสดงความเป็นหญิงบ้าง กลับไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ทำให้เกิดความขัดแย้งในใจ และเกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาได้อีกมากมาย ปัญหาจึงมีว่า ทำอย่างไรจึงจะช่วยให้ นักศึกษาชายที่มีบทบาททางเพศความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่เหล่านี้ มีความเข้าใจในตนเอง สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ประสบความสำเร็จในการใช้ชีวิต และมีสุขภาพจิตที่ดี เช่นเดียวกับผลการวิจัยของนักศึกษาชายในต่างประเทศ ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเทคนิคและวิธีการต่างๆ แล้วคิดว่า การให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม น่าจะช่วยให้ นักศึกษาเหล่านี้สามารถปรับความเป็นชายสูงและหญิงสูงทั้งคู่ให้เกิดความสมดุลได้ โดยรู้ว่าเมื่อใดหรือสถานการณ์ใด ควรจะแสดงบทบาทความเป็นชายหรือความเป็นหญิง นักศึกษาเหล่านี้ก็น่าจะประสบความสำเร็จทั้งในด้านการเรียน การทำงาน และการครองชีวิตคู่ต่อไปในอนาคต

4. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาชายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาพ โดยรวม ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ($F = 10.040^{**}$, $p = .001$ และ $F = 6.955^{**}$, $p = .005$) และเมื่อเปรียบเทียบรายคู่แล้ว พบว่า ทั้ง 2 ตัวแปร ในระยะก่อนทดลองกับระยะหลังทดลอง และในระยะก่อนทดลองกับระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ส่วนในระยะหลังทดลองกับระยะติดตามผล ไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงว่าการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม ตามโปรแกรมที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น สามารถช่วยให้ความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพของนักศึกษาชายลดลง และมีผลระยะยาวต่อการลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพ

ผลการวิจัยครั้งนี้ เป็นไปตามสมมุติฐานที่ได้ตั้งไว้ คือ นักศึกษาชายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพ ในระยะก่อนทดลอง หลังทดลอง และติดตามผล แตกต่างกัน

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของสมใจ เจียรพงษ์ (2542 : ง) ที่พบว่า นักศึกษาชายที่ได้รับโปรแกรมกลุ่มการให้คำปรึกษาเชิงเหตุผลและอารมณ์ มีคะแนนของความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานลดลง มากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับโปรแกรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักศึกษากลุ่มที่ได้รับโปรแกรมกลุ่มการให้คำปรึกษาเชิงเหตุผลและอารมณ์ ภายหลังการทดลองและระยะติดตามผล มีคะแนนของความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน ลดลง มากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศไนย วงศ์สุวรรณ (2542 : ง) ที่พบว่า หลังการทดลอง และในระยะติดตามผล นักเรียนที่เข้าร่วม การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มมีความโกรธโดยทั่วไป ต่ำกว่านักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษา เชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และระยะหลังการทดลอง และระยะ ติดตามผลมีคะแนนความโกรธโดยทั่วไปต่ำกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เอเดส (Eades. 1981 : 3422-A) ได้ทำการ ทดลองกับกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์ กับกลุ่ม ที่ได้รับการฝึกการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมและกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า มีเพียงกลุ่มที่ ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์เท่านั้น ที่มีความแตกต่างกับกลุ่มควบคุม อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของเทอร์แมน (Thurman. 1983 : 417-423) ที่พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการฝึกตามโปรแกรมการให้คำปรึกษาเชิงเหตุผลและอารมณ์ มี พฤติกรรมแบบเอลดลงอย่างมีนัยสำคัญ และจากการติดตามผลอีก 2 เดือนต่อมา พบว่า คะแนนจาก แบบสอบถามในช่วงติดตามผล กับช่วงหลังการให้คำปรึกษาไม่แตกต่างกัน แสดงว่าการให้ คำปรึกษาเชิงเหตุผลและอารมณ์มีผลระยะยาวต่อการลดพฤติกรรมแบบเอ

ทั้งนี้เพราะนักศึกษาชายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์ และพฤติกรรม ได้รับประสบการณ์ตรงในการใช้ทักษะและเทคนิคต่างๆ ของทฤษฎีเชิงเหตุผล-อารมณ์และ พฤติกรรม ทั้งในด้านการคิด การรู้สึก และพฤติกรรมที่หลากหลายรูปแบบ จำนวน 10 ครั้ง ๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง (ยกเว้นบางครั้งที่จำเป็นต้องใช้เวลามากกว่า 2 ชั่วโมง แต่ไม่เกิน 3 ชั่วโมง) โดยได้ทำการปรับโปรแกรมการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้งให้เหมาะสมกับการลดความ จัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาพของนักศึกษาชาย ที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ที่ เฉพาะเจาะจงมากที่สุด เพื่อลดความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลเกี่ยวกับความขัดแย้งในบทบาททางเพศ ทั้ง 4 ด้าน คือ 1) ด้านสำเร็จ อำนาจ แข่งขัน 2) ด้านการเก็บกอดความรู้สึก 3) การเก็บกอดพฤติกรรม ทางเพศ และ 4) ความขัดแย้งระหว่างการเรียนกับความสัมพันธ์ในครอบครัว และปัญหาสุขภาพ 3 ด้าน คือ 1) ด้านร่างกาย 2) ด้านจิตใจ และ 3) ด้านสังคม

ในแต่ละครั้งเน้นการใช้เทคนิคที่เหมาะสมเพื่อลดความขัดแย้งในแต่ละด้านๆละ 2 ครั้ง และในแต่ละครั้งจะเน้นเพื่อลดปัญหาสุขภาพะทั้ง 3 ด้าน โดยดำเนินการให้คำปรึกษา 3 ขั้นตอน ใหญ่ๆ คือ 1) ขั้นเริ่มต้น 2) ขั้นดำเนินการ และ 3) ขั้นยุติ โดยในขั้นเริ่มต้น จะเน้นการสร้างสัมพันธภาพ ทบทวนการทำแบบฝึกหัด และบอกเป้าหมายในการให้คำปรึกษาในแต่ละครั้ง ส่วนในขั้นดำเนินการ จะเน้นการใช้ขั้นตอน A-B-C-D-E-F ตามทฤษฎีเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรมของเอลลิส โดยเน้นให้สำรวจเหตุการณ์ (A) ความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลที่มีต่อเหตุการณ์ (IrB) ผลทางอารมณ์และพฤติกรรม (C) เน้นความขัดแย้งในบทบาททางเพศในแต่ละด้านและปัญหาสุขภาพะ แล้วใช้เทคนิคในการฝึกโต้แย้งความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผล ด้วยความเชื่อที่สมเหตุสมผล (D) จนสามารถสร้างปรัชญาชีวิตใหม่ที่เหมาะสมได้ด้วยตนเอง (E) จนทำให้ความขัดแย้งในบทบาททางเพศลดลง และเกิดความรู้สึกใหม่ที่ดีขึ้น (F) ในการลดปัญหาสุขภาพะทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมนั้น ได้ใช้เทคนิคการสร้างพลังชีวิตใหม่ด้วยการเคลื่อนไหวแบบซิงตามเสียงเพลง และในส่วนท้ายของขั้นตอนการดำเนินการนั้น จะมีการมอบหมายแบบฝึกหัดให้ไปทำเป็นการบ้านด้วย สำหรับในขั้นยุตินั้น จะเปิดโอกาสให้สมาชิกกลุ่มได้สะท้อนความคิดเห็นความรู้สึกที่มีต่อกระบวนการให้คำปรึกษา เกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับ สิ่งที่ได้ให้แก่งroup และสิ่งที่จะนำไปใช้ และนัดหมายการให้คำปรึกษาหรือการพบกันในครั้งต่อไป

นอกจากนี้ นักศึกษาที่เข้ารับการให้คำปรึกษากลุ่มในทั้ง 8 คน ในครั้งนี้ นั้น เป็นนักศึกษาที่มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และ/หรือปัญหาสุขภาพะอยู่ในระดับสูง และเต็มใจเข้ารับการให้คำปรึกษากลุ่ม นักศึกษาจึงได้ให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษามาก เพราะนอกจากจะได้รับสิทธิประโยชน์ต่างๆ แล้วนักศึกษายังยินดีที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและฝึกประสบการณ์ร่วมกัน ด้วยความกระตือรือร้นที่จะเปิดเผยเหตุการณ์ทางลบ ความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลของตนที่ทำให้เกิดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพะ โดยเฉพาะในเรื่องของพฤติกรรมทางเพศ ที่เป็นเรื่องส่วนตัวที่ปกปิดไว้เป็นความลับ จนทำให้สามารถดำเนินการตามขั้นตอนสำเร็จไปได้ด้วยดีทุกครั้ง และในช่วงหลัง ๆ ของการให้คำปรึกษา นักศึกษาได้พยายามช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม ด้วยการใช้ทักษะและเทคนิคที่ได้เรียนมาเพื่อโต้แย้งความเชื่อที่ไม่สมเหตุสมผลได้อย่างคล่องแคล่ว จนทำให้สามารถลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพะได้มากกว่าก่อนการให้คำปรึกษาได้อย่างชัดเจน การที่นักศึกษามีส่วนร่วมในการช่วยเหลือเพื่อนได้เป็นอย่างดีเช่นนี้ ทำให้มั่นใจได้ว่านักศึกษาจะสามารถนำประสบการณ์ที่ได้รับในการเข้ากลุ่มครั้งนี้ ไปใช้เพื่อช่วยเหลือตนเองหรือคนใกล้ชิดได้ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับมาคัสกิล (Macaskill, 1995 : 44-46) ที่กล่าวว่า การให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม มีความคาดหวังให้สมาชิกกลุ่มมีบทบาทมากกว่าผู้ให้คำปรึกษา

นอกจากนี้ ในการให้คำปรึกษาแต่ละครั้ง ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิคที่ผสมผสานกันของทฤษฎีการให้คำปรึกษาเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรมของเอลลิส (Ellis) ทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบยึดผู้รับบริการเป็นศูนย์กลางของโรเจอร์ (Rogers) และทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์ของเพิร์ลส์ โดยคำนึงถึงสภาพความเป็นจริงในการใช้ชีวิตของนักศึกษาชายในปัจจุบันให้มากที่สุด มีการยอมรับนักศึกษาอย่างไม่มีเงื่อนไข ทั้งภายในกลุ่มและนอกกลุ่ม แม้ว่าพฤติกรรมนั้นจะไม่ถูกต้องหรือไร้สาระ แต่มันเป็นความคิดหรือความรู้สึกของนักศึกษาจริง ๆ เพราะการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไขจะสร้างบรรยากาศภายในกลุ่มให้เกิดการยอมรับในตนเองและผู้อื่น ทำให้นักศึกษากล้าที่จะเปิดเผยเรื่องราวของตนเองมากขึ้น นอกจากนี้มีการใช้เทคนิคของเกสตัลท์ เช่น เก้าอี้ที่ว่างเปล่า (Empty Chair) เมื่อวิธีการใช้คำถามแบบโสเครติส ไม่สามารถช่วยให้นักศึกษาเปิดเผยเหตุการณ์หรืออารมณ์ที่แท้จริงของตนเองได้

สิ่งหนึ่งที่ทำให้การให้คำปรึกษาครั้งนี้ประสบความสำเร็จ นอกเหนือจากการเตรียมสร้างโปรแกรมที่ครอบคลุมและเหมาะสมกับสภาพปัญหาของนักศึกษาแต่ละคนแล้ว ก็คือ ผู้วิจัยจะต้องอยู่กับปัจจุบัน เน้นที่ตัวนักศึกษาในขณะนั้นมากกว่าทฤษฎีหรือโปรแกรมที่เตรียมมา จึงทำให้นักศึกษารับรู้ได้ว่าผู้วิจัยมีความเข้าใจในตัวตนของเขาอย่างแท้จริง และให้ความร่วมมือเพื่อแก้ไขปัญหของตนและสมาชิกในกลุ่มตลอดเวลา รวมทั้งเห็นประโยชน์ของการทำแบบฝึกหัดเป็นการบ้าน เพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสภาวะของตนด้วย

จากการประเมินผลการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีพัฒนาการที่ดีขึ้นในทุก ๆ ด้าน เช่น รู้จักและเข้าใจในพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่น สามารถนำตนเองได้ กล้าแสดงออก ความเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น มีความสามารถในการโต้แย้งความเชื่อที่ทำให้ไม่สบายใจด้วยคำพูดของตนเอง มีความยืดหยุ่นในการคิด สามารถคิดทางบวกได้มากขึ้น มีทักษะทางสังคมและทักษะการสื่อสารเพิ่มมากขึ้น รับผิดชอบต่อปัญหาของตนเอง มีความคิดที่จะนำแบบอย่างที่ดีของเพื่อนไปใช้ในการปรับปรุงตนเอง นอกจากนี้ นักศึกษายังมีความคิดเห็นอื่นๆ เช่น ตอนแรกไม่อยากเข้ากลุ่มเพราะถูกเพื่อนๆ ล้อเลียนว่าเป็นเกย์หรือตุ๊ด แต่เมื่อเข้ากลุ่มแล้วกลับพบว่ามิได้ด่ากับได้ อาจารย์หรือผู้วิจัยมิได้ให้กับให้ รู้สึกดีใจที่มีโอกาสได้เข้ากลุ่มกับเพื่อน ทำให้ได้ประสบการณ์ดีๆ จากเพื่อน อยากให้เพื่อนๆ คนอื่นๆ ได้มีโอกาสเข้ากลุ่มแบบนี้บ้าง ทุกคนขอบคุณผู้วิจัยที่ให้โอกาสได้เข้ากลุ่มแบบนี้ ทำให้เข้าใจในพฤติกรรมของตนเองและผู้อื่นมากขึ้น เลิกกลัวในสิ่งที่ไม่ควรกลัว ช่วยผ่อนคลายความเครียด และสามารถแก้ไขปัญหของตนได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ทุก ๆ ฝ่ายมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการป้องกัน และแก้ไขปัญหายาของเยาวชน รวมทั้งการพัฒนาเยาวชนให้มีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และจิตวิญญาณหรือปัญญา ควรได้นำผลการวิจัยครั้งนี้ที่ พบว่า นักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ (Androgyny) มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาวะ โดยรวมและรายด้าน ในระดับสูง มากกว่ากลุ่มอื่นๆ นอกจากนี้ ยังพบว่านักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ น้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ และนักศึกษาที่มีความเป็นชายสูง มีปัญหาสุขภาวะ น้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ ดังนั้นจึงควรที่จะหาแนวทางช่วยเหลือนักศึกษาชายกลุ่มที่มีความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ มากกว่าที่จะพุ่งความสนใจไปยังนักศึกษาชายที่มีความเป็นหญิงสูง หรือนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายสูง

2. สถาบันการศึกษาทุกแห่ง ควรรวบรวมข้อมูลนักศึกษาชายใหม่ทุกคน โดยใช้แบบวัดบุคลิกภาพ แบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และแบบวัดปัญหาสุขภาวะ เพื่อคัดกรองนักศึกษาชายว่ามีบทบาททางเพศแบบใด มีความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาวะอยู่ในระดับใด เป็นกลุ่มเสี่ยง กลุ่มที่มีปัญหา หรือกลุ่มปกติ เพื่อจะได้วางแผนช่วยเหลือบุคคลเหล่านี้ได้อย่างถูกต้องก่อนที่จะสายเกินไป

3. ผู้บริหารสถานศึกษาควรสนับสนุนให้ครูอาจารย์ที่รับผิดชอบในการพัฒนาผู้เรียน การจัดกิจกรรมแนะแนว การจัดระบบดูแลช่วยเหลือผู้เรียน การแนะแนว การให้คำปรึกษา ฯลฯ ได้ให้ความสนใจและช่วยเหลือนักเรียนชายที่ความเป็นชายและหญิงสูงทั้งคู่ ให้สามารถปรับตัวได้อย่างสมดุล มากกว่าที่จะมุ่งปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนชายที่มีความเป็นหญิงสูง เพราะนักเรียนชายที่มีความเป็นหญิงสูงมีความขัดแย้งในบทบาททางเพศน้อยกว่า

4. หน่วยงานของรัฐและเอกชนที่รับผิดชอบ เกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรหรือทรัพยากรมนุษย์ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้มีการทำวิจัยเกี่ยวกับบทบาททางเพศ ความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาวะ เพื่อยืนยันผลการวิจัยนี้เป็นจริงหรือไม่ในสังคมไทย และควรหาทางสนับสนุนให้มีการสร้างแบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศของผู้ชายและผู้หญิง ที่เหมาะสมสำหรับคนไทย

5. ผู้ที่จะนำเครื่องมือวิจัยทั้ง 3 ฉบับ คือ แบบวัดบทบาททางเพศ แบบวัดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และแบบวัดปัญหาสุขภาวะที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นไปใช้ ควรดำเนินการหาคุณภาพของเครื่องมือซ้ำอีกครั้ง เครื่องมือวิจัยนี้เหมาะสำหรับนักศึกษาชายทุกระดับชั้นและทุกระดับ (ยกเว้นแบบวัดบทบาททางเพศ สามารถใช้ได้กับทุกเพศ ทุกระดับ) ก่อนใช้ควรได้ศึกษาในรายละเอียดของแต่ละ

เครื่องมือทั้งในด้านองค์ประกอบ วิธีการใช้ และการแปลความหมายให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ หากมีข้อสงสัยควรติดต่อสอบถามจากผู้วิจัยโดยตรง

6. โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรมฉบับนี้ สร้างขึ้นเพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพของนักศึกษาชายที่มีความเป็นชายและหญิงสูงเท่ากัน ถ้าจะนำไปใช้กับนักศึกษาชายที่มีบทบาททางเพศแบบอื่นๆ ควรปรับวิธีการและเทคนิคให้เหมาะสมกับบทบาททางเพศนั้นด้วย

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบทบาททางเพศ ความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพ
2. ควรศึกษาตัวแปรอิสระอื่นๆ ที่คาดว่าจะมีความสัมพันธ์กับบทบาททางเพศ ความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพ เช่น ระดับชั้น อายุหรือวัย อาชีพ ฯลฯ
3. ควรศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ เช่น การปรับตัว ความสำเร็จในการใช้ชีวิต และสุขภาพจิตของนักศึกษาชาย และหญิงที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน
4. ควรศึกษาองค์ประกอบของบทบาททางเพศ ความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพ โดยเฉพาะปัญหาสุขภาพ ควรศึกษาองค์ประกอบสุขภาพทางด้านปัญญา หรือจิตวิญญาณ และสุขภาพทางเพศ ทั้งนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงเพิ่มเติมด้วย
5. ควรเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม เพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพ ระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม
6. ควรเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม เพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศและปัญหาสุขภาพ ของผู้ที่อยู่ในวัยเรียนกับวัยทำงาน หรือระหว่างผู้ที่สมรสกับผู้ที่โสด ฯลฯ
7. ควรเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษากลุ่มเชิงเหตุผล-อารมณ์และพฤติกรรม เพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพ ของนักศึกษาที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน
8. ควรศึกษาผลของการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มแบบอื่นๆ เพื่อลดความขัดแย้งในบทบาททางเพศ และปัญหาสุขภาพของนักศึกษาชาย เช่น การให้คำปรึกษากลุ่มแบบยึดผู้รับบริการเป็นศูนย์กลางของโรเจอร์ส ที่เน้นการปรับตนในอุดมการณ์ (Ideal Self) กับตนตัวจริง (Real Self) ให้สอดคล้องกัน การให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวพระพุทธศาสนาที่เน้นเจริญสติปัญญานี่ เป็นต้น